

Helle Helle

Dit zou in de tegenwoordige tijd
geschreven moeten worden

2012

Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

Ik schreef te veel over die stoep. Daar sloot ik me in maart buiten. Daar zat ik in april te staren. Daar stonden mijn vader en moeder in hun donsacks laat in mei. Allebei met het hoofd schuin.

De sering en bloeden. Een bus reed weg bij het station. De warme dieselwalm, daarna opnieuw de sering. Ik had blote armen, de lucht was warm en zacht.

‘Je had deze vergeten,’ zei mijn vader en hij gaf me de tas. ‘We rijden heen, dweilen op en nemen af.’

‘Papa heeft ze uitgelegd,’ zei mijn moeder.

Ze draaiden zich om en liepen terug naar de auto, mijn moeder stapte in. Emmer en bezem staken omhoog op de achterbank. Mijn vader stak zijn hand op om te groeten, zijn haar verhief zich in de wind. Ik liep terug naar de keuken. Ik liet de deur achter me openstaan. Ik nam een glas melk. Dit is hoe het had kunnen zijn.

Ik had het grootste deel van de nacht gepakt en gesorteerd. Nu lagen mijn goede kleren in de geblokte koffer op de keukenvloer, de rest had ik weggegooid. Ik had drie zwarte vuilniszakken vol. Ik begreep niet waar al die kleren vandaan kwamen. Ik kon me niet herinneren dat ik zo veel kleren had gekocht. Er zaten

Hoofdstuk 2

Ik had het huis het jaar ervoor gehuurd. Het was een bungalow niet ver van het spoor. Dorte paste de afstand af op haar witte klompen, terwijl ik in de voortuin stond en een hap van een appel nam. De verhuurder had ons rechtstreeks van de boom aangeboden, ze had een tak naar beneden getrokken toen de trein van drie uur binnenkwam. Ze droeg een pak, het zag er oncomfortabel uit. Het viel me op dat ze waarschijnlijk nog maar van mijn leeftijd was, rond de twintig. Ze nam zelf ook een appel, ze bleef die maar aan haar broek poetsen.

‘Werk je hier in de stad?’ vroeg ze.

‘Nee, ik ben begonnen te studeren in Kopenhagen,’ zei ik en ik had spijt van mijn infinitiefvorm, dat pak stond haar echt niet goed, haar armen pasten niet goed in de mouwen.

‘Nou, maar dan zit je hier wel goed.’

‘Dat was het idee.’

‘Wat studeer je? Nu heeft je moeder waarschijnlijk de uitkomst,’ zei ze en ze keek naar de weg, waar Dorte al mompelend vandaan kwam lopen met de wind in de lichte strepen van haar haar.

‘Zevenentwintig meter ongeveer,’ zei ze hardop terwijl ze haar ene voet omhoogstak.

‘Ze is mijn tante,’ zei ik.

‘O, vandaar,’ zei de verhuurder.

We mochten zo lang blijven als we wilden, we konden gewoon de deur achter ons dichtgooien. We zaten ieder op onze eigen gebarsten vensterbank in de woonkamer en spraken over de huur, ik zou het net kunnen redden zonder een lening af te sluiten. Uit het toilet kwam een lichte geur die aan brak water deed denken. Dorte stak een sigaret op, ze had altijd een aansteker in haar pakje zitten.

‘Het is wel een mooi huis,’ zei ze.

‘Maar ik heb helemaal geen meubels.’

‘Je krijgt mijn ladekast. En de blotebillenlamp, wil je die niet hebben?’

‘Ik heb eerder een tafel nodig.’

‘Heb je die in de schuur niet gezien?’

‘Hier bedoel je?’

‘Ja, vlak achter de deur,’ zei ze en ze sprong op en ik liep achter haar aan.

Het was een keukentafeltje met zijflappen. Dorte knikte met haar sigaret in haar mondhoek en zei:

‘Zie je het niet voor je bij het woonkamerraam?’

‘Ik heb gordijnen nodig.’

‘Dat hoeft toch helemaal niet, je kunt altijd lamellen kopen. Moet je dat zien,’ zei ze en ze wees naar een koffieblik op de plank, maar toen kwam er een goederentrein aan en hadden we andere dingen aan ons

hoofd. We stonden in de deuropening en keken naar de lange rij roestrode wagons.

Voor we weggingen maakten we een rondje door de tuin. Behalve de appelboom waren er ook peren en mirabellen en een enorme wildernis achterin, waarvan Dorte dacht dat het frambozen waren. We keken door alle ramen naar binnen, de woning was heel licht, de middagzon viel zachtjes op de vloeren. Dorte leunde met haar voorhoofd tegen het keukenraam en zei: 'Het moet gewoon wat worden opgefrist, het is een originele Vordingborg.'

Daarna draaide ze zich om en ontdeed eerst de ene en toen de andere klomp van gras en mirabellenpulp, ze veegde haar handen af aan een paar bladeren, keek op haar horloge en zei: 'Let goed op jezelf. Ik krijg een varken.'

Hoofdstuk 3

Twee dagen later was ik er ingetrokken, het was op een vrijdag. Dorte bracht mijn verhuisdozen en meubels met haar bestelbusje, ze schonk mij haar oude, tweede tv'tje en de plastic stoelen. Aan het eind van de middag wist ik het tafeltje uit elkaar te halen en naar de woonkamer te brengen. Ik schroefde de poten er weer aan, het was een lastige manoeuvre het ding om te keren. Ik trok het naar het raam toe en ging zitten. Als ik naar voren leunde kon ik het stationsgebouw aan het eind van de weg zien. Aan de andere kant, bij de kruising, lag de kapsalon en een stukje verderop het hotel-restaurant. Ik dacht na over wanneer ik het beste avondeten kon maken. Ik had een paar diepgevroren pannenkoeken met kip in de aanbieding gekocht. Ik had ook meel, kruiden en schoonmaakmiddelen gekocht, dat stond allemaal nog op het aanrecht. Ik was van plan kastpapier in de kast te leggen. Ik schreef het op een papiertje: kastpapier. Ik zat aan tafel tot de zon uit de kamer was verdwenen. Toen ik mijn pannenkoeken warm wilde maken, deed de oven het niet. Het lampje brandde, maar de oven bleef koud. Ik had nog steeds geen koekenpan, dus warmde ik de pannenkoeken op in een steelpan. Ze werden vochtig en brandden tegelijkertijd aan. Ik stond bij het aan-

recht te eten, eigenlijk had er eten moeten zijn voor twee dagen. Daarna moest ik even liggen, ik ging op de vloer in de woonkamer liggen, het tapijt pluisde enorm. Ik had het al eerder geprobeerd los te trekken, maar het leek wel vastgelijmd, de hele rubber achterkant bleef zitten.

Het raam stond op een kier. De koele avondlucht daalde neer op mijn hoofd. Het rook naar steak en iets gefermenteerds, appels en mirabellen, en uit de hoofdstraat klonken heldere stemmen en gerinkel van glazen. Een aankomende trein kwam langdurig piepend tot stilstand. Een moment stilte, toen gingen de deuren open, opnieuw stilte. Een enkele lach. Het fluitje en het dichtslaan van deuren, het kraken van de wagons, de machinerie kwam zwaar op gang en reed verder, ik had bijna gezegd 'voer af'.

Hoofdstuk 4

Mijn vader kreeg de geblokte koffer cadeau voor zijn meesterstuk, ooit was die in Hobro geweest. Ik leende hem toen ik voor de tweede keer het huis uit ging. Ik zou als oppas gaan werken in West-Seeland, ik moest op twee kinderen en een golden retriever passen. Ik was achttien. Ik moest ook maandag, woensdag en vrijdag schoonmaken, het lukte me alleen maandag en woensdag. Toen nam ik een bus terug naar huis, de koffer schuurde over de vloer tussen de stoelen. Ik zag een maïsveld net buiten Havrebjerg.

Vanaf dat moment bleef de koffer op mijn kamer staan, hij deed een tijdje dienst als nachtkastje. Mijn bedlampje wierp er de hele dag een witte lichtkegel op. Ik lag oude kruiswoordpuzzels te maken met balpen. Ik had maar weinig taken, maar ik moest mijn spijkerbroeken binnenstebuiten keren voor ik die in de was gooide.

Ik maakte iedere middag een wandeling. Ik liep de hoofdweg steeds verder af, voor ik me omdraaide en terugliep. Vaak kwam ik Per Finland tegen, hij wist ook niet wat hij moest doen. Hij bracht de dag door met het rondrijden op de minitractor van zijn oom en rookte Prince 100-sigaretten. Hij was per ongeluk lid geworden van de jongerenafdeling van de Socialistische Partij, hij was alleen maar naar een

feest geweest bij mensen in Sandby. Ik begon met hem mee naar huis te gaan. Hij had een waterbed dat schommelde en klotste. Zijn ouders liepen in de tuin te fluiten. Ze waren het onkruid niet goed de baas, ze waren allebei leraar Deens. Als ik naar huis ging, zag ik zijn moeder in de woonkamer over haar werk gebogen zitten. Op een dag kwam ze naar de gang toe lopen om gedag te zeggen, haar kapsel hing als een gordijn voor haar gezicht.

‘Ik ben zo blij dat jij en Per verkering hebben gekregen,’ zei ze.

Ik wist niet wat ik moest antwoorden, ik dacht hoofdzakelijk aan haar kapsel.

‘*Indeed*,’ zei ik, en ze knikte een paar keer, ik had mijn sokken niet goed opgetrokken in de laarzen, ze krulden samen onder mijn voetholtes.

‘Nou, wel thuis dan,’ zei ze en ze knikte nog een keer, daarna liep ze terug naar haar werk.

Het erf lag bezaaid met grote, vettige esdoornbladeren. Ik liep door de velden naar huis, mijn laarzen werden steeds zwaarder. Elke dinsdag en donderdag kwam Dorte mee-eten, als ze geen vriend had. Zij nam altijd het vlees mee.